

ПРОЛОГ

Коли на мене дмухнув вітерець, а я нічого не відчув, то подумав: «Буває». Коли в око різнуло світло, відблиск сонця від води, а я навіть не примружився, виникли певні підозри.

Коли млява чайка неквапно летіла просто на мене, навіть не збираючись звертати, я подумав: «Із чайками також буває». Коли горопашна птаха таки влетіла прямісінько в мене й без найменшої шкоди фізичному та психічному здоров'ю й вилетіла з іншого боку, попрямувавши собі далі, — я вже точно знав, що вскочив у халепу.

Потупцяв по піску — ні тобі гарячого лоскоту на п'ятах, ні слідів під ногами. Вдихнув на повні легені розхвалене поетами й медиками морське повітря — і не відчув ані солоного присмаку в горлі, ні самого горла. Про легені, мабуть, я також бовкнув дурню.

Порожній дикий пляж невідомо яких широт цвів собі дикістю; хвилі перламутрового моря одна за одною облизували й без того мокрий пісок; п'ятачок сонця

гордо саяв щосили, надаючи всьому під собою безтурботної млявості.

«Життя прекрасне!» — сказав би я, огорнутий цією розкішшю. Сказав би, якби раптом не збагнув, що тепер являю собою щось, що винесене за рамки того життя.

Я швендяв по пляжу, намагаючись зібратися з думками. Ліг. Встав. Поплив. Повернувся. Нічого. І так до лиха часу. Добрим знаком було те, що я таки міг піти, лягти, встати, попливти й пірнати.

Оглянув свої руки, ноги — ніби нормальні кінцівки людської особини. Білі штани, біла сорочка — теж нічого особливого, лахи як лахи. Тільки взуття не знайшов. Мабуть, хвилі злизали, доки я силувався збагнути, що тут до чого. Обмацав щоки, ніс, бороду. Цікаво, я й гадки не мав, як це все на мені виглядає. Зиркнув довкола ще раз, але, звісна річ, тут не було не те що дзеркала, а й узагалі нічого антропологічного. У море заглядати не було сенсу — на метушливих баранцях хвиль я навіть тіні побачити не зміг.

Ліг. Задумався. Яюсь аж надто порожньо в голові. Крім того, що я оце зараз бачив перед собою, думати ні про що не виходило. Хіба про те, якого насправді кольору моє волосся та як виглядає носюра. Отже, можна вважати, у мене з'явилася перша мета — з'ясувати це.

Знайшовши затишну місцину, я спробував викопати в піску ямку, щоб наносити туди води і глянути на своє відображення в тій калюжі. Та дзуськи! І чому відразу не второпав: якщо я навіть слідів на піску не здатен залишити, то годі й думати цей пісок загрибати руками!

Цікаво, що я маю тепер робити? Я знову ліг. Це в мене виходило найкраще.

Почало сутеніти. Сонце хилилося до обрію, немов сп'янівши від своєї вищості, мостило почервонілого

носа туди, де його не буде видно. Вітер посилився. Хвили розійшлися не на жарт. А мені знову ні холодно, ні жарко. От нудьга!

Я обіперся на лікті і дивився на рожевий захід. Гарно. Нудьга відпускала, натомість росло зачарування.

Якоїсь миті, коли я отак зачаровувався, мене осяяло нове відчуття, якого я тут ще не знав. Ні погане, ні хороше, просто відчутне. Відчуття присутності. Я озирнувся. Позаду стояв чоловік у сірих штанах і сірій сорочці. На голові в нього був чудернацький сірий капелюх, який нагадував чи то хвилю на злеті, чи куц бур'яну. Як і я, він був босий.

— Я, мабуть, тебе тут чекаю, — сказав я перше, що спало на думку.

— Еге ж, — погодився той, ніби ми з ним і справді сто років були знайомі і він прийшов зараз привітати мене з днем народження.

— Ми маємо кудись іти? — продовжував вгадувати я, роздивляючись оте безглуздя на його голові.

— А ти вже хочеш звідси йти? — спокійно поцікавився «сірий».

— Хочу, — впевнено відповів я.

— То чому сам не пішов?

Гарне питання. А й справді, чому за весь час перебування на цьому пляжі й метикування, що я маю робити, мене й разу не зачепила проста думка — піти звідси?

«Сірий» залишався спокійним, але на його виду мінілася легка усмішка.

— Я не «сірий», а Сорой, — між іншим промовив він, наче й забувши про своє питання.

— Ти що, умієш читати думки? — вигукнув я, сповнений лоскотливої мішанини захоплення, образи й занепокоєння.

— Ні, це ти вмієш думки показувати, — усміхався Сорой уже на всі зуби. — До речі, вітаю з днем народження!

От нахаба, і це прочитав! І як тепер із ним говорити?

— Ні, я серйозно, — без тіні іронії повторив Сорой. — Вітаю тебе з днем появи в нашому світі!

Він повів мене від моря, кудись у сутінки, де місце сонця встиг окупувати не такий осяйний, але не менш самовдоволений місяць.

— То я тепер янгол? — допитувався я, намагаючись з'ясувати найсуттєвіше в цьому «нашому світі». — Чи демон?

— Ні, — отримав відповідь.

— Привид? — одразу скис я.

Сорой поплескав мене по плечу. Дивно, але цей дотик я відчув. Не тепло його руки і не тиск на моїй шкірі, як можна було очікувати. Схоже було на те, що концентрована пляма чогось інакшого з'явилася на поверхні мого особистого простору. Я дивився на його профіль, відшліфований місячним сяйвом, гладенький, довершений, але абсолютно нічим не примітний — можна відвернутися й відразу забути його. Я намагався пролізти в його думки, як він пролазив у мої, але в мене нічого не виходило.

— І не привид, — відповів він, уп'явшись у мене своїми сірими очима, у яких не було ні зверхнього висміювання, ні шанобливої доброзичливості.

Я не міг побачити там нічого. Цікаво, а мої очі чимось відрізняються? Я ж, за його словами, умію показувати свої думки.

— Хочеш подивитися? — раптом запитав Сорой. — На себе? — уточнив за мить. Не чекаючи відповіді, він показав собі під ноги, де на піску лежало щось маленьке

і тьмяне. Присівши, я збагнув, що це невеличке дзеркало, повернуте лицьовою стороною донизу.

— Пхе, — скривився я. — Хоч би не знущався! Я не зможу його перевернути! Я ж не матеріальний!

— Зможеш, якщо захочеш, — заперечив Сорой. — Ти дійсно не маєш звичного тобі тіла, — пояснював він, — і не можеш впливати на предмети в той спосіб, який тобі здається очевидним і єдиним можливим. Ти не можеш залишити відбиток на піску, наступивши на нього ногою, або підняти дзеркало, узявши його рукою. Але ти можеш зробити інакше...

Сорой глянув на дзеркало. Воно саме по собі поволі піднялося й повернулося до нього.

— О, сила думки! — Я був у захваті. Хто не мріє витворяти такі фокуси?

Сорой тільки тихенько хихикнув. Зараза, чим йому згадка про фокуси не догодила?

— Тоді думай, — підморгнув він мені, кивком показуючи на дзеркало.

Я манірно стрепенувся (гадав, що саме так треба було налаштуватися на ментальну працю), заплющив очі та почав подумки промовляти команду: «Дзеркало, повернися до мене! Дзеркало, повернися!» Повторивши разів десять, я вирішив, що цього буде достатньо, і розплющив одне око. Сорой підсміювався. Дурне дзеркало залишалося на місці.

Може, воно глухувате й треба думати голосніше? А може, очі не треба заплющувати? Точно! Чого це я так буксую, треба ж свої думки показувати. Зухвало блимнувши на Сороя, я витріщився на дзеркало. Знову почав подумки посилати команди, усе більше напружуючись і збільшуючи тиск. Дзеркало мене не чуло й залишалося нерухомим. Сорой стежив за мною зі своєї